

fuldstændigt motiveret Forslag til Sagens Ordning kunde tilstilles Indenrigsministeriet til Afbenyttelse under Forhandlingerne med Rigsdagen.

Naar jeg efter disse Bemærkninger imidlertid skal gaae over til at yttre mig angaaende den af Udvalget foreslaaede Udvei til det heromhandlede Forholds hensigtsmæssigste Ordning, vil jeg efter den af Ministeriet for Monarchiets fælles indre Anliggender i dets oftnævnte Skrivelse leverede udførlige Fremstilling af Sagen kunne fatte mig i al Korthed, idet jeg som Indenrigsminister for Kongeriget i det Hele kan henholde mig til det i min fornævnte Skrivelse Bemærkede, saavel om det i enhver Henseende Mislige og Uheldige i den Deling af hele Colonialadministrationen, som vil være en Følge af, at det Rigsdagen foreslagte Udkast ikke bliver ophøiet til Lov, som ogsaa til det i oftnævnte Skrivelse Paaviste om, i hvilket Forhold de fælles og de særlige Udgifter, naar man bliver staaende ved det fra Udvalgets Side foreslaaede Udgangspunkt for Budgettets Deling — og noget Andet synes ikke retlig at kunne opstilles — komme til at staae til hinanden, uagtet jeg, som ogsaa alt i oftnævnte Skrivelse antydet, som Indenrigsminister for Kongeriget ikke kunde Andet end ønske, at en for dette lempeligere Fordelingsmaade end den af Finantsministeriet fastholdte og af Ministeriet for Monarchiets fælles indre Anliggender tiltraadte kunde have været lagt til Grund.

Forsaaavidt Udvalget derhos, hvad Grønland angaaer, som ovenbemærket har yttret, at der efter Sammes Formening ikke var Anledning til at forandre Noget i det nu bestaaende Forhold, skal jeg til denne Deel af Sagen endnu tillade mig at yttre Følgende:

Som Udvalget bekendt indskrænke samtlige de Grønland vedkommende Anliggender sig væsentligen alene til saadanne, som enten vedrøre den grønlandste Handel eller Missionen sammeføds; i alt Fald ere alle øvrige, dette Land vedkommende Anliggender ligeoverfor disse af en, saa at sige, forsvindende Betydning. Af disse tvende Hovedbrancher vil det endvidere være Udvalget bekendt, at den grønlandste Handel hidtil ikkun paa en meget uegentlig Maade kan siges at have været betragtet som nærmest vedkommende Kongeriget, da Driftsoverfludet, som den har affastet, i Finantslovene stadig er blevet betragtet som tilhørende Monarchiet og Driftscapitalen som henhørende til Monarchiets Activer; at Handelen hidtil har havt sin Plads i den Paragraph i Finantsloven, hvorunder Udgifterne til Indenrigsministeriet ere bevilgede, vil herimod ikke kunne indvendes, da samtlige Handelen vedkommende Udgifter og Indtægter saavel som Overfludet af den ere opførte indenfor Linien.

Ministeriet kan saaledes ligeoverfor de i Folkethinget fra flere Sider fremkomne Udtalelser om, at Grønland i det Hele taget ei er en Coloni, men et dansk Biland, og ei indbefattet under Grundlovsbestemmelsens Forskrift om Coloniernes Anliggender, kun forsaavidt indrømme Rigtigheden heraf, som der tillige er Tale om Lovgivningen angaaende de egentlige indre grønlandste Forhold, der — som ovenbemærket — saagodtsom ei vil komme til Anvendelse uden med Hensyn til Missionsvæsenet og Anvendelsen til samme af det ved ældre kongelige Resolutioner normerede faste Bidrag af den kongelig grønlandste Handel af 14,615 Rd. 24 f.

I Genhold hertil er det og Ministeriets Agt, forsaavidt Rigsdagen fremdeles maatte erklaare sig af en modsat Anskuelse ved anden Behandling af Finantslovsforslaget for 1856—57, ved et Ændringsforslag om, at den grønlandste Handel ganske udgaaer af Kongerigets Finantslov med Undtagelse af det paa Kirke- og Underviisningsministeriets Konto under § 10 „de under Kirke- og Underviisningsministeriet forterende Instituter med særegne Fonds“ I Missionscollegiet opførte Tilskud til Missionsvæsenet, at foranledige Sagen bragt under Af-